

Miért dolgoznék szívesen Péter Zoltánnal a Budavári Egyházközségben?

A presbitérium 2016. januári ülésén elhangzott egy bizarr gondolat Bibó Andris szájából arról, hogy fogalmazzam meg, miért nem dolgoznék szívesen együtt azokkal a jelöltekkel, akiket a presbitérium egy-egy tagja megnevezett. Akkor azt válaszoltam, hogy ez a kicsiny és sok összefonódás miatt is „családiás” egyházunkban olyan sértődéseknek lehetne a forrása, amely senkinek nem lenne hasznos.

Szeretném leszögezni, hogy nagyon sokáig én magam is szorgalmaztam, hogy több jelöltet hallgassunk meg, szólítsunk meg. Így szólítottunk meg többeket, és hívtunk vendégszolgálatra. Sajnáljuk, hogy közülük többen nemet mondtak a megszólításra. De szinte érthető, hogy a nagyon sok feladatot jelentő fővárosi, és emellett püspöki székhelyként funkcionáló gyülekezet lelkészi állását nem lesz könnyű betölteni. Azt is tudom, hogy a presbitériumban vannak, akik másképp gondolkodnak a gyülekezet jövője felől, és ezért többféle elgondolás fog ebben a témában összeütközni. Különböző lelkész-képek és gyülekezet-képek élnek bennünk.

Éppen ezért éreztük fontosnak, hogy feleségemmel együtt megfogalmazzuk azokat a személyes gondolatainkat, amelyek segíthetik a gyülekezet döntését, hisz 17 év vári szolgálatunkat szeretnénk úgy folytatni, hogy az eddigi, szépen kialakult munkaágak folytatódhassanak, és új erővel kezdjünk a gyülekezet építésébe. Nekem olyan képem van a gyülekezet jövőjéről, hogy tovább erősödik a közösség, és a lelkigondozói munka. Elsősorban tehát az igeközpontú, közösségben megélt gyülekezeti létet tartom fontosnak, még akkor is, ha a gyülekezet helyzete emellett sok más vonást is hordoz.

A vári gyülekezet életéhez, s az itt szolgáló lelkészekhez mindig hozzátartozott egyfajta közegyházi szerepvállalás. És közben látható lett számunkra, hogy milyen elemi erővel vágnak az ide tartozó emberek is a pásztorlásra, a közösségre, és arra, hogy a Vár lelki otthonukká legyen. Nem véletlenül fogadta el még 2000-ben a gyülekezet a *családiasság* és *kisugárzás* kifejezéseket úgy, mint arculatunkat meghatározó gondolatokat, és azóta mi személyesen is igyekszünk mindent megtenni azért, hogy ez meg is valósuljon.

Péter Zoltánt teológus hallgatóként ismertem meg. Abban az évben, amikor mi idekerültünk, éppen németországi ösztöndíjon volt. Korábban is aktív tagja volt a gyülekezetnek, de ösztöndíja miatt csak a szemeszterek szünetében találkoztunk. Hazatérése után pedig volt egy olyan időszak az életében, amikor még – technikai okok miatt - nem tudta folytatni tanulmányait, illetve megélhetéséhez támogatásra volt szüksége. (Zoli szülei válása és édesanyja betegsége miatt intézetben nevelkedett, és onnan a került a Fasori Gimnáziumba. Ez időben a Fassang család volt a gyámolítója.)

Így egy éven keresztül a gyülekezetünk diakóniai munkása volt, hogy ne segélyt, hanem munkabért kaphasson hivatalosan. Akkor alakította meg - javaslatomra - a presbitérium a diakóniai munkatársi állást, amelynek a részleteit, feladatait Zoltánnal dolgoztuk ki. Ő mint a gyülekezet ifise jól ismerte a gyülekezetet, és nagyon nagy szívvel és odaadó lelkülettel kezdett bele az öregek látogatásába és gondozásába is.

Az ötödik elvégzése után számára még döntési lehetőség volt, hogy vállalja-e a hatodik évet, a gyakorlati képzést, vagy sem. (Ő még ötéves képzésre jelentkezett és ezért nem volt kötelező számára a hatodik év.) S akkor ő, bár megtehetette volna, hogy felszentelteti magát, vállalta a gyakorlati képzésnek azt a formáját, amely a gyülekezeti élet apró részleteibe vezette be hallgatókat. Így a diakóniai munka után még egy évet gyülekezetünkben töltött Zoli, s a gyülekezeti gyermekmunkában, az ifjúsági feladatokban, s a gyülekezet minden területén tanulásra készen, de ugyanakkor hallatlan odaadóan vett részt. A FiFe, a Szőlőszem, a Fészekrakó kör, a Családos délutánok elképzelhetetlenek voltak nélküle, és eközben az idősekre is odaadással figyelt. Időközben menyasszonya, Mesteri Rita is része lett a gyülekezetünknek, és együtt jelentettek áldást közösségeinknek. Esküvőjük is a templomunkban volt. Aktív tagja volt az ifinek, és segítette a nürnbergi testvér-gyülekezeti kapcsolatot. Bátran merem állítani, hogy a testvér-gyülekezeti kapcsolat egyik fénykora általa valósult meg. Mentora voltam. Tapasztalatom az volt, hogy tanulásra kész, fejlődésre nyitott és a közös szolgálatra alkalmas ember Zoltán.

Péter Zoltán ordinációja után Ceglédre került – ahol rossz helyzetben, és rossz körülmények között vette át a gyülekezetet – s azóta egy helyen szolgál hűségesen és odaadással. A gyülekezet az ő szolgálata alatt - kártalanításból - felépített egy új parókiát, és szponzori támogatással egy új orgonát. Zoli jó ökumenikus kapcsolatokat ápol, és a családja révén is, nagyon szépen felfejlődött a gyermek- és családi munka is. Zoli aktív volt az ifjúság Szélrózsa-találkozóján, a gyülekezetben nyári táborokat, napközis heteket tervezett.

Kegyessége nem szélsőséges, biblikus szemléletű. Személyisége - a látásom szerint – integráló jellegű. Nem karrierista, akit csak az előrelépés érdekelne, és családi élete pedig jó bizonyosság a hitéről és odaadásáról. Meglátásom szerint nem akarta a gyülekezetét a saját képére és hasonlatosságára formálni, mert egészséges kegyessége van.

Amikor jelöltnek gondoltuk őt is, akkor esősorban az fogalmazódott meg bennem, hogy

- benne egy olyan lelkiismeretes lelkészt kapna gyülekezet, aki a már letett alapokra újat hozva tudna építeni.
- benne olyan lelkészt kapna a gyülekezet, aki hűséges, és érzékeny az emberi gondokra, hisz ahonnan jön, ott ezt tanulta meg.
- benne olyan lelkészt kapna a gyülekezet, aki tisztában van magával, és együtt munkálkodás szép példáját lehetne megélni a többpapos gyülekezetben. Nem kellene a káros és kóros rivalizálástól sem tartani.
- Zoli egyszerű, tiszta gondolatokat közvetítő igehirdetései biblikus gondolkodásáról tanúskodnak.
- ő olyan lelkésze lehetne a gyülekezetnek, aki az egész családjával együtt - s négy gyermeknél ez sokat jelent – szolgálja az Urát.
- mivel most is mentálhigiénés tanulmányokat folytat, ezért a lelki-gondozásra és a lelki vezetésre is fogékony, és nyitott lelkészt kapnánk személyében!
- s mivel felesége a pedagógusi végzettsége mellett képzett hitoktató is, a hitoktatás és a gyermekmunka közös szolgálatukban erősödhetne.

Miért őrá gondoltunk:

- Szeretni való emberek - feleségével és családjával együtt.
- Nem akarja az eddig gyülekezetét otthagyni, nincs mehetnéke és ezért megtiszteltetés számára a felkérés, s ez garancia, hogy nagy odaadással fogja végezni a szolgálatot.
- Zoltán csapatmunkás, ahogy ő szokta mondani, szeret másodhegedűs lenni. Ezért az a reményünk, hogy a gyülekezet egységéért fog mindent tenni, és nem akar egyénieskedéssel érvényesülni.
- részben ismeri a vári viszonyokat, és ezért a beilleszkedése könnyebb lehet, őket is ismerik, és ezért a gyülekezet részéről is nagyobb lehet az elfogadás.
- mivel családját is jó ismerjük, számunkra megnyugtató, hogy nem idegenekhez, vagy alig ismert emberek megismerésére kell majd a továbbiakban a kapcsolati energiáinkat áldozni, főleg nem az egyenlenségek kisimítása viszi majd el lelki energiáinkat.

Sok mindent lehetne írni. A leírt szavaimmal jelezném, hogy ezeket a tulajdonságokat más jelöltekben nem találtuk meg ilyen komplexen, s ezek számunkra prioritást élveznek azokkal a lelkes elvárásokkal szemben, amelyeket mások megfogalmaztak.

Joggal mondhatjuk, hogy 17 év alatt a gyülekezetet sikerült megismernünk, és ezért azt is szeretettel és jó szívvel vállaljuk, hogy ha a presbitérium támogatja Péter Zoltán megválasztását, akkor mindent megteszünk, hogy az evangélium terjedéséért és gyülekezeti közösség erősödéséért és a lelki munka fokozásáért Péter Zoltánékkal egy akarattal és krisztusi lelkülettel fáradozzunk.

Szeretettel:

Márti és Imsi

Budapest 2016. január. 20.